

Rege a Csodaszarvasról

Ennek előtte sok ezer esztendővel, messze keleten élt egy híres hatalmas fejedelem, Nimród volt a neve. Ez a Nimród volt az apja Hunornak és Magyarnak, annak a két dali vitéznek, akiknek maradékai a hunok és a magyarok.

Amíg nagy legénnyé serdültek, együtt vadásztak édesapjukkal, majd hogy Nimród leöregedett, ketten kalandozták be hazájuk földjét: minden zegét-zugát ismerték annak.

Egyszerre csak elfogta a vágy mindkettőnek a szívét: túlmenni az ország határán, hadd lássák mi van ott. Fölkerekedtek ötven-ötven válogatott vitézzel, s vadászgatás közben elkalandoztak messze, messze az országuk határán túl...

Szemük, szívük eltelt gyönyörűséggel. Rengeteg erdők, végtelen rónaságok, amerre mentek. Nagy csordákban csatangoltak a mindenféle vadak. Külön-külön fogtak egy-egy vadat, s úgy vették üldözőbe. Egyszer aztán egy szarvason akadt meg a szemük; csodaszép állat volt, nem láttak még ehhez hasonlatost...

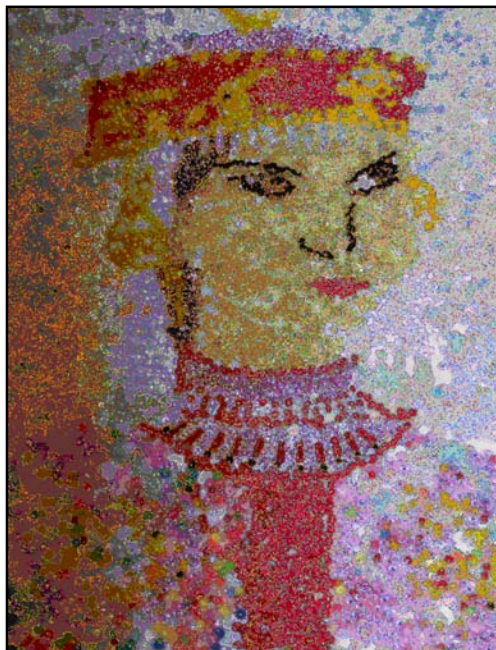
A két ágas-bogas szarva össze volt fonódva, s lebegett a feje fölött, mint egy koszorú. A két szeme feketéllett, ragyogott, mint a fekete gyémánt. A dereka karcsú, hajlékony,

mint a lengő nádszál; a lába vékony, s szaladván nem látszottéríteni a földet. Űzöbe vették ezt a csodaszép szarvast, vágatták utána, mint a sebes szél, nyomukban a vitézek. Hol eltűnt, hol felbukkant a csodaszép szarvas: csalta, csalogatta Hunort és Magyar.

Reggeltől estig kergették a szarvast, de hiába, alkonyatkor eltűnt egy ingoványos helyen, sűrű nádas rejtekébe. Soha többet nem látták,

De ha a csodaszép szarvast meg sem is foghatták, elvezette őket olyan szép földre, amilyent még nem láttak. Gyönyörű sziget volt ez: köröskörül rengeteg erdők és folyóvizek, Övig gázoltak fűben, virágban. Már több napja voltak a szép szigeten, s csodálkoztak, hogy a maguk emberein kívül más embert nem láttak. Fölkerekedtek hát, hogy nézzenek széjjel. Velük a száz vitéz. S ím, amint bolyonganak a nagy rónaságon, egyszerre csak szemük, szájuk elállott a nagy csodálkozástól... Egy nagy csapat leány táncolt karikákörbe – lehetek százan, hanem többen – s úgy keringtek körbe, a kör közepén pedig két lány lejtett, de olyan szép mindkettő, hogy a napra lehetett nézni, de rájuk nem.

Összenézett Hunor és Magyar, a többi vitéz is, semmit sem szóltak, de egyet gondoltak: hirtelen közrefogták a leányokat, ki-ki egy leányt felkapott a nyergébe, s azzal elvágatták sebes szélnél sebesebben. Hunor és Magyar azt a két leányt kapták fel a nyergükbe, akik a kör közepén táncoltak; az alánok fejedelmének, Dulnak a leányai voltak ezek. Reszkettek a félelemtől, de Hunor és Magyar olyan szép szavakkal engesztelték, vigasztalták, hogy lassanként nekibátorodtak s nem is bánták, hogy elrabolta őket az a két dali fiú. Nem bánta a többi leány sem.

Még aznap nagy lakodalmat laktak; egyszerre volt lakodalmá Hunornak, Magyarának és a száz vitéznek. Szaporodtak ivadékról, ivadékra. És telt, múlt az idő, eltelt vagy száz esztendő s Hunor és Magyar nemzetsége úgy megsaporodtak, hogy nem volt elég tágas a szép sziget.

Új hazát kellett keresniök, ..

